YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

18 päivänä tammikuuta 2001 *

Asiassa C-448/99,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies M. Nolin, prosessiosoite Luxemburgissa c/o saman yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

kantajana,

vastaan

Luxemburgin suurherttuakunta, asiamiehenään ulkoasiainministeriön oikeudellisia asioita ja kulttuuriasioita hoitavan yksikön päällikkö P. Steinmetz, 5 rue Notre-Dame, Luxemburg (Luxemburg),

vastaajana,

jossa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut telepalvelualan yleisten valtuutusten ja yksittäisten toimilupien yhteisistä puitteista 10 päivänä huhtikuuta 1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/13/EY (EYVL L 117, s. 15) mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kaikkia kyseisen direktiivin 8 artiklan 3 kohdan ja 9 artiklan 2 kohdan noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. La Pergola sekä tuomarit M. Wathelet, D. A. O. Edward, P. Jann ja L. Sevón (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: P. Léger,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan julkisasiamiehen 21.9.2000 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut EY 226 artiklan nojalla kanteen, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 25.11.1999 ja jossa yhteisöjen tuomioistuinta vaaditaan toteamaan, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut telepalvelualan yleisten valtuutusten ja yksittäisten toimilupien yhteisistä puitteista 10 päivänä huhtikuuta 1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/13/EY (EYVL L 117 s. 15; jäljempänä direktiivi) mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kaikkia kyseisen direktiivin 8 artiklan 3 kohdan ja 9 artiklan 2 kohdan noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.

2 Direktiivi koskee sen 1 artiklan 1 kohdan mukaan telepalvelujen tarjoamista varten annettavien valtuutuksien myöntämiseen liittyviä menettelyjä.

3 Direktiivin 3 artiklan 3 kohdan mukaan kyseisiä palveluja voidaan tarjota joko ilman valtuutusta tai yleisten valtuutusten perusteella, joita voidaan tarvittaessa täydentää oikeuksilla ja velvollisuuksilla, jotka edellyttävät hakemusten tapauskohtaista arviointia ja joista seuraa yhden tai useamman yksittäisen toimiluvan myöntäminen.

4 Direktiivin 8 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltioiden on varmistettava, että yksittäisiin toimilupiin liitettäviä ehtoja koskevat tiedot julkaistaan aiheellisella tavalla tietojen saattamiseksi helposti saataville, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 20 artiklan soveltamista. Sen jäsenvaltion, jota asia koskee, on viitattava kyseisen tiedon julkaisemiseen virallisessa lehdessään ja *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.*"

5 Direktiivin 9 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Kun jäsenvaltio aikoo myöntää yksittäisiä toimilupia, sen on

— myönnettävä yksittäiset toimiluvat julkisen, ketään syrjimättömän ja avoimen menettelyn mukaisesti, ja tätä varten sovelletaan kaikkiin hakijoihin samoja menettelyjä, jollei ole perusteltua aihetta poiketa tästä, ja

— asetettava kohtuulliset määräajat ja muun muassa ilmoitettava hakemusta koskevasta päätöksestä hakijalle mahdollisimman pian, kuitenkin viimeistään kuuden viikon kuluttua hakemuksen vastaanottamisesta. Tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annetuissa säännöksissä jäsenvaltiot voivat pidentää tätä määräaikaa neljään kuukauteen saakka puolueettomasti perustelluissa tapauksissa, jotka on määritelty täsmällisesti kyseisissä säännöksissä. Jos kyse on erityisesti vertailevasta tarjousmenettelystä, jäsenvaltiot voivat pidentää tätä määräaikaa vielä enintään neljällä kuukaudella. Nämä määräajat eivät rajoita soveltuvien kansainväliseen taajuuksien ja satelliittien yhteensovittamiseen liittyvien kansainvälisten sopimusten noudattamista."

6 Direktiivin 25 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 31.12.1997 ja ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

7 Luxemburgin viranomaiset ovat antaneet komissiolle tiedoksi tiettyjä asetuksia ja asetusluonnoksia, jotka on annettu direktiivin täytäntöönpanemiseksi kansallisessa lainsäädännössä. Tarkasteltuaan näitä asiakirjoja komissio katsoi, että eräät niiden säännöksistä eivät olleet direktiivin mukaisia ja että direktiivin täydellisen voimaansaattamisen varmistamiseksi oli vielä toteutettava joitakin toimenpiteitä. Sen vuoksi komissio lähetti Luxemburgin suurherttuakunnalle 24.7.1998 virallisen huomautuksen ja kehotti sitä esittämään huomautuksensa kahden kuukauden kuluessa.

8 Luxemburgin viranomaiset esittivät huomautuksensa 18.9.1998 päivätyllä kirjeellä. Näissä huomautuksissa ei komission mukaan vastattu kaikkiin virallisessa huomautuksessa esitettyihin väitteisiin, joten komissio osoitti Luxemburgin

suurherttuakunnalle 8.2.1999 perustellun lausunnon ja kehotti sitä noudattamaan perusteltua lausuntoa kahden kuukauden kuluessa sen tiedoksiantamisesta.

9 Luxemburgin viranomaiset vastasivat perusteltuun lausuntoon 13.4.1999 päivätyllä kirjeellä. Koska direktiiviä ei kuitenkaan ollut komission mukaan pantu vieläkään täytäntöön tyydyttävällä tavalla, se päätti nostaa esillä olevan kanteen.

10 Komissio esittää Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan kaksi väitettä.

11 Ensinnäkin komissio väittää, että direktiivin 8 artiklan 3 kohtaa ei ole saatettu voimaan täydellisesti ja ettei näyttöhakupalvelujen tarjoamista koskevat ehdot vahvistavaa, telepalveluista 21.3.1997 annetun Luxemburgin lain (*Memorial* A 1997, s. 761) 7 §:n 2 kohdan e alakohdan mukaista suurherttuakunnan asetusta ole annettu eikä julkaistu. Komissio viittaa tältä osin asiassa C-263/96, komissio vastaan Belgia, 18.12.1997 annettuun tuomioon (Kok. 1997, s. I-7453, 26 kohta), jonka mukaan kansallisen lain, joka ei sisällä ainoatakaan aineellisoikeudellista säännöstä direktiivin saattamisesta osaksi kansallista oikeusjärjestystä vaan jossa rajoitutaan oikeuttamaan viranomaiset antamaan myöhemmin tarpeelliset aineellisoikeudelliset säännökset, ei voida katsoa merkinneen tämän direktiivin täysimääräistä ja täsmällistä saattamista osaksi kansallista oikeusjärjestystä.

12 Luxemburgin suurherttuakunta esittää vastineessaan, että luonnos edellä mainitut ehdot vahvistavaksi suurherttuakunnan asetukseksi on annettu 7.12.1999 Conseil d'Etat'lle lausunnon saamista varten, ja että se on ilmoitettu komissiolle vuoden 1999 joulukuun alussa.

13 Koska kyseinen luonnos ei ole lopullinen säädös, on katsottava, ettei direktiivin 8 artiklan 3 kohtaa ole saatettu täydellisesti osaksi kansallista oikeusjärjestystä,

sillä näyttöhakupalvelujen tarjoamista koskevat ehdot vahvistavaa kansallista säädöstä ei ole annettu, tai ainakaan sitä ei ole annettu perustellussa lausunnossa asetetussa määräajassa.

14 Siten komission kanne on katsottava perustelluksi kyseistä direktiivin säännöstä koskevilta osin.

15 Toiseksi komissio toteaa, että Luxemburgin suurherttuakunta on saattanut direktiivin 9 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa säädetyn edellytyksen voimaan virheellisesti, sillä kansallisessa asetuksessa asetettu määräaika lopullisten toimilupien myöntämiselle on kyseisessä säännöksessä vahvistettua kuuden viikon määräaikaa pidempi. Kun direktiivissä säädetään, että hakijalle on ilmoitettava toimiluvan myöntävästä tai epäävästä päätöksestä, kyse on täytäntöönpanokelpoisesta päätöksestä, joka antaa hakijalle oikeuden tai epää sen häneltä, sillä muunlainen tulkinta veisi lupien myöntämistä koskevilta määräajoilta kaiken tehokkaan vaikutuksen. Se, että hakija saisi kuuden viikon kuluttua luonnoksen toimiluvan myöntämisestä tai sen epäämisestä, ei siten vastaa direktiivissä tarkoitettua päätöstä. Komissio täsmentää, että Luxemburgin lainsäädännössä säädetyssä menettelyssä lupien myöntäminen kestää kolme ja puoli kuukautta tai vieläkin kauemmin.

16 Luxemburgin suurherttuakunta väittää, että 2.7.1998 annetun suurherttuakunnan asetuksen 5 § on täysin yhdenmukainen direktiivin kanssa. Luxemburgin suurherttuakunnan mukaan direktiivin 9 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että siinä ei ole kyse lopullisen toimiluvan myöntämisestä hakijalle vaan hakemuksen lopputuloksen ilmoittamisesta hakijalle viimeistään kuuden viikon kuluttua siitä, kun hakemuksen tutkiva viranomainen on sen vastaanottanut. Luxemburgin suurherttuakunta toteaa, että Luxemburgin lainsäädännössä

hakijan taataan saavan tiedon hakemuksen lopputuloksesta määräajassa, joka ei ylitä direktiivin 9 artiklan 2 kohdassa asetettua kuuden viikon määräaikaa.

17 Tältä osin on todettava, että direktiivin 9 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa, jossa säädetään, että jäsenvaltioiden on "asetettava kohtuulliset määräajat", vahvistetaan selkeästi yhteisön lainsäätäjän tahto rajoittaa sitä aikaa, joka jäsenvaltioille on annettu yksittäisiä toimilupia koskevien hakemusten tutkimiseen.

18 Direktiivin johdanto-osan 17 perustelukappaleessa nimittäin täsmennetään, että "kansallisten sääntelyviranomaisten olisi — — vastauksena kaupallisiin tarpeisiin pyrittävä — — lyhentämään määräaikoja päätösten tekemiseksi yksittäisten toimilupien myöntämisestä".

19 Direktiivin 9 artiklan 2 kohdasta seuraa, että jäsenvaltioiden on ilmoitettava päätöksestä hakijalle viimeistään kuuden viikon määräajassa. Direktiivissä asetetut vaatimukset toimivaltaisten viranomaisten päätöksenteon nopeudesta ja päätöksen mahdollista väliaikaisuutta koskevien viittausten puuttuminen ovat perusteena sille, että 9 artiklan 2 kohdan toista luetelmakohtaa on tulkittava siten, että tässä säännöksessä asetetussa määräajassa tehtävät päätökset ovat lopullisia. Luxemburgin oikeussääntöjen mukaan näin ei kuitenkaan ole.

20 Edellä esitetyn perusteella komission kanne on katsottava perustelluksi kyseistä direktiivin säännöstä koskevilta osin.

21 Näin ollen on todettava, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut direktiivin mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kaikkia kyseisen direktiivin 8 artiklan 3 kohdan ja 9 artiklan 2 kohdan noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.

Oikeudenkäyntikulut

22 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut Luxemburgin suurherttuakunnan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska Luxemburgin suurherttuakunta on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut telepalvelualan yleisten valtuutusten ja yksittäisten toimilupien yhteisistä puitteista 10 päivänä**

huhtikuuta 1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/13/EY mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kaikkia kyseisen direktiivin 8 artiklan 3 kohdan ja 9 artiklan 2 kohdan noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.

2) **Luxemburgin suurherttuakunta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

La Pergola Wathelet Edward

Jann Sevón

Julistettiin Luxemburgissa 18 päivänä tammikuuta 2001.

R. Grass

kirjaaja

A. La Pergola

viidennen jaoston puheenjohtaja